

## ЯК РИБКА З ДІДА КЕПКУВАЛА

Одного разу рибка золота  
З цікавістю із моря виглядала,  
І бачить, дід, неначе сирота,  
Куняє, хвиля геть заколисала.

Що ж він, заснувши, зможе вполювать?  
Якби над ним якимось покепкувати?  
Та чим старого можна здивувать?  
А спробую-но в сітку упійматись.

А діда, схоже, розморило геть  
І він забув, чого прийшов до моря,  
Наснилась сіть, вже повна риби вщерть,  
То ж він тягнуть давай її угору.

Та риби в сітці зовсім не було,  
Заплуталась одна маленька рибка,  
Потрапила нещасна у полон  
І скиглить: □ Відпусти, я ж невеличка!

Еге! □ змикитив дід, □ Я не простий!  
Не на того, голубко, ти напала,  
Спіймалась, то ката мого діждись,  
Запам'ятаєш ще, як відкуплялась!

□ У діда баба □ жадібна Яга!

Їй золоті пообіцяю гори.  
Пусти, віддячу □ слізно наляга,  
□ Ну ж відпусти мене, рибалко, в море.

Подумав дід, що бабі не вгодить,  
А кіт поласувати зможе трохи,  
І мурчик, з'ївши рибку в тую ж вмить,  
Поплівся знов дрімать в чортополохи.

Прибутку діду цим не додалось,  
Лишився навіть юшки до обіду,  
Та обдурить старого не вдалось,  
І знов дрімається спокійно діду.

Дата написання вірша: 2021-01-19